

Finkers had graag Elsinks stem gehad

„Wij waren bij ons thuis fan van Henk Elsink. Ik heb zijn conference De Bom nog helemaal uitgeschreven in een schoolschriftje”, zegt Herman Finkers. „Ik had graag Elsinks stem gehad. Hij klonk een beetje Adamo-achtig. Mooi om naar te luisteren.” In de tijd dat Elsinks carrière ten einde liep en Finkers ‘dreigde te beginnen’, zoals hij het zelf zegt, spraken de twee Twentse grappenmakers lang met elkaar. „Elsink adviseerde me toen naar Amsterdam te verhuizen en mijn Twentse accent af te leren. Alleen dan kon je volgens hem succesvol worden. Ik heb geen van beide gedaan. Je kunt geen accent afleren, maar er alleen één bijleren, zeg ik altijd. Later gaf hij toe dat hij zich daarin had vergist. Maar in zijn tijd gold dat denk ik nog wel. Ook Toon Hermans had zijn Limburgse accent afgeleerd.”

Henk Elsink begreep z'n piano niet meer

Met Henk Elsink, geboren Enschedeër, is vrijdag een succesvol cabaretier en thrillerschrijver heengegaan. Hij overleed op 81-jarige leeftijd in Amersfoort aan de gevolgen van de ziekte van Alzheimer. Elsink begreep de piano, ooit zijn beste vriend, niet meer.

**Gerben Kuitert
Enschede**

Henk Elsinks wieg staat in 1935 in de Enschedese wijk Pathmos. Zijn vader is postbode en speelt in de avonduren als muzikant in een combo. Tijdens de oorlogsjaren verlaat Elsink sr. het gezin. Het leidt voor Henk Elsink, zijn moeder en zijn jongere broertje een tijd van armoede en verdriet in. Over het gemis van en de herinnering aan zijn vader zingt Elsink in 1986 een gevoelig lied, waarmee hij zelfs te hitlijsten haalt: *Als ik aan vader denk*.

Diens vertrek heeft hij zijn vader 'zeer kwalijk genomen', vertelt Elsink in 2001 in zijn laatste grote tv-interview aan Ivo Niehe.

Zijn moeder moet met haar twee zontjes zien te overleven in de bezettingsjaren. Terwijl omliggende huizen aan de Pathmos-singel zwaar worden getroffen of zelf compleet uitbranden, blijft de woning van de Elsinks aan de Janninksweg 5 wonder boven wonder onbeschadigd bij het bombardement van 22 februari 1944, waarbij in totaal 40 doden te betreuren zijn in Enschede.

Om financieel op de been te kunnen blijven, verdient Henk Elsinks moeder in de naoorlogse jaren bij als toiletjuffrouw bij V&D, dat dan nog is gevestigd in het klassieke pand aan de Brammelerstraat. Ondanks de nijpende financiële situatie staat er thuis een piano, wat bijzonder is in Pathmos. Elsink leert er al jong op spelen.

Zijn moeder heeft besloten, dat haar zoons 'niet de fabriek in gaan, zoals de meeste jongens in Enschede', vertelt Elsink als Ivo Niehe hem in 2001 opzoekt in zijn luxeuze Villa de Rosas bij het stadje Magaluf op Mallorca.

Elsink, die meteen als 14-jarige in een drukkerij is gaan werken, begint rond 1950 met vrienden en vriendinnen een eerste revu-gezelschap, waarvoor hij de teksten schrijft en liedjes maakt. De eerste optredens zijn in een zaaltje achter Hotel Industrie aan de Korte Haaksbergerstraat in Enschede en later in theater Concordia.

Eind jaren 50 wordt hij ontdekt door Tom Manders ('Dorus'), de man van 'twee motten' en vertrekt hij naar Amsterdam. Begin ja-

Henk Elsink

1935 - 2017

ren 60 draait Elsink twee seizoenen mee in het ABC-cabaret van Wim Kan. In 1963 krijgt hij een eigen radioprogramma: Vrij Entree. Daarin ontvangt hij tal van gasten uit de amusementswereld. In die tijd had hij tien jaar lang een succesvol theaterrestaurant in de Amsterdamse Warmoesstraat: De Koöpermolen.

In navolging van Toon Hermans begint hij met one-man-shows. Met nummers als *Harm met de harp* (1969), *De supporter* (1970) en *Johanna* (1973) breekt hij door bij het grote publiek. De sketch *De Bom* met agent Bakema – die staand in een telefoonsel instructie krijgt hoe hij een bom moet demonteren – is een klassieker. Zelf bewondert Elsink vooral Herman van Veen, vertelt hij Ivo Niehe. „Wat die man allemaal kan, is om jaloers op te worden.”

Het Twentse theaterpubliek ziet Elsink eind 1986 voor het laatst op de planken. Hij brengt dan zijn one-man-show het Concertgebouw in Hengelo. Een jaar eerder, in maart 1985, is Elsink met een speciaal op zijn geboortestad geënte conference

middelpunt bij de heropening van de Twentsche Schouwburg na een grote renovatie.

Een aanval van hyperventilatie doet hem in 1988 besluiten te stoppen met optreden. Het kost hem geen moeite. „Ik had al veel eerder besloten dat ik dit vak niet voor altijd wilde doen.” Hij vertrekt vrij abrupt naar Mallorca om er boeken te gaan schrijven. Onder het pseudoniem Elsinc schrijft hij tussen 1990 en 1995 vijf thrillers, die goed worden ontvangen.

In 2008 wordt bij Elsink de ziekte van Alzheimer geconstateerd. De ziekte openbaart zich als hij tijdens een autorit in zijn Jaguar letterlijk de weg naar huis kwijtraakt. Twee jaar later volgt er een hersenbloeding. Hij wordt thuis in Baarn – de Elsinks zijn rond 2004 terugverhuisd naar Nederland – lang verzorgd door zijn vrouw, Ineke (77). Sinds anderhalf jaar woont Elsink in een woonzorgcentrum in Amersfoort, waar zijn vrouw hem dagelijks bezoekt. In december vorig jaar zei zijn vrouw tegen *Privé*: „Soms leg ik zijn handen op de toetsen van de piano, maar daar begrijpt hij helemaal niets meer van...”

Het was al geruime tijd stil rond de cabaretier. „We waren zo resoluut uit Nederland vertrokken dat we eigenlijk met niemand meer contact hadden”, zegt zijn vrouw daarover in *Privé*. „Er is in de loop der jaren nog een keer een platenmaatschappij geweest die iets wilde, verder hoorden we van niemand ooit meer iets...”

Henk Elsink laat, behalve zijn echtgenote, zoon Remco (54), dochter Dymphna (45) en drie kleinkinderen na.

► Henk Elsink overleed op 81-jarige leeftijd.

FOTO ARCHIEF

► **Henk Elsink hoefde van zijn moeder niet de fabriek in, 'zoals de meeste jongens in Enschede'**

— Uit interview met Ivo Niehe

